

„det kan jo ikke være sandt, hvad du siger.“ Den Tvang, der er anvendt fra Fru Bransholms Side, har bestaaet i, at hun flere Gange overfor Komparentindens Udsagn har sagt, at de passede ikke . . . Dommeren bemærkede, at han havde talt hensynsfuldt og roligt med Komparentinden under Retsmøderne, og at der paa ingen Maade var øvet noget som helst Tryk paa hende. Det er fremhævet for hende, at det gjaldt om at faa frem, hvad der er sandt, og da hun i forrige Retsmøde udtrykkeligt spurgte Dommeren, om hun fik Lov til at gaa hjem, udtalte han, at det ikke var hans Agt at arrestere hende, netop for at hendes Forklaring ikke skulde blive afgiven under Indflydelse af Frygt for en Arrestation.“ Derefter erklærer saa Christine Jensen, „at hun erkender Rigtigheden af Dommerens foranstaaende Erklæring“. Det er altsaa det, som for det ærede Medlem er blevet fremstillet saaledes, at Fru Bransholm skal have paavirket Pigen ved at ruske hende i Armen.

Dernæst mener det ærede Medlem, at Forhørene jo aabenbart ikke ere helt upartiske, for Fru Bransholm blev afhørt paa Assessor Schrøders Bopæl, men Pigerne blev afhørte paa Tinghuset. Nu ved jeg ikke, hvorfor dette egentlig skulde kunne antages at medføre, at de Oplysninger, der findes i Forhørene, skulde være mindre rigtige, men jeg kan godt forklare, hvorfor det er sket paa denne Maade. De Herrer, som have læst Forhørene, ville se, at Fru Bransholm ogsaa har været i Forhør paa Tinghuset, men saa skete det en Dag, da hun, sammen med nogle af Pigerne, havde været til Forhør, at da hun kom ned ad Trappen for at gaa hjem, stod der et Par af Pigerne der nede og gav sig til at raabe op imod hende. Der samlede sig straks et vældigt Opløb af Folk, som, formodentlig fra „Social-Demokraten“ eller andre Blade, havde en fuldstændig klar og organiseret Forestilling om, hvorledes det var gaaet til paa „Hebron“ i alle Ting og Dele. Pigerne raabte: „Det er Fru Bransholm! Det er den graa Heks!“ og raabte forskellige Skældsord efter hende, og Folk stemte i med, saa at hun, for at redde sig, hurtigst muligt maatte styrte ind i en Sporvogn. Det var ganske naturligt, efter

at dette var sket, at hun, saa vidt det var muligt, blev befriet for at møde paa Tinghuset. Det er dog den Slags Ting, som Folk, der møde i Retten for at afgive Forklaring, helst skulde være fritagne for. Jeg føler mig forvisset om, at de ærede Medlemmer og hvem ellers, som have gaaet disse Forhør igennem, selv om de slet ikke have kendt noget som helst til Assessor Schrøder og hans Virksomhed i tidligere Sager, ganske uvilkaarligt ville faa en klar og tydelig Overbevisning om, at dette er Forhør, hvor der er gjort det yderste, som er menneskelig muligt, for at trænge til Bunds i en saadan Sag, for at skaffe Sandheden og den rette Oplysning til Stede, og jeg tror ikke, [at det ærede Medlem udenfor sit Parti, hvor han jo i denne Sag er bleven en Slags Troskelgen, vil kunne vente at finde ret mange, der ville være enige med ham i at ville drage disse Forhørs Paalidelighed i mindste Maade i Tvivl.

Jeg har fundet det rigtigst at forudskikke disse Bemærkninger, fordi det jo er paa Grundlag af disse Forhør, man maa bedømme, om de Anklager og Klager, som det ærede Medlem har rejst overfor Fru Bransholm, ere blevne beviste eller ikke.

Det ærede Medlem rejste altsaa, som sagt, Sagen paa den Maade, jeg har nævnt, og nu her i Tinget, efter at Forhørene ere sluttede, efter at de ere trykte, og efter at hvert enkelt Medlem i rum Tid har haft Forhørene og kunnet læse dem, staar virkelig det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds frem og siger, at alle hans Anklager ere blevne bekræftede undtagen nogle uvæsentlige Ting! Der skal et stærkt Bryst til at fremsætte en saadan Paastand. Ja, ganske vist sagde det ærede Medlem, at han har haft Uret i sin Beskyldning mod Fru Bransholm for de Trommehinder, hun skulde have sprængt paa et Par Børn, og han havde haft Uret i, at Monika, 2—3 Dage efter at hun var bleven syg, maatte arbejde i Marken, men det var kun uvæsentlige Ting. Jeg skulde nu ikke tro, at det er en uvæsentlig Ting at beskyldte en Skolebestyrerinde for, at hun ved i Hefthighed at slaa løs paa Børnene sprænger deres Trommehinder. Jeg skulde heller ikke tro, at det er en uvæsentlig Ting at rette den Beskyldning mod